

Joh 15: 26-27; 16:12-15

”Kun sitten koitti helluntaipäivä, he olivat kaikki yhdessä koolla” (Apt 2:1). Pääsiäisestä oli kulunut 50 päivää ja 120 Jeesuksen seuraajaa (12 opetuslasta, muut seuraajat, Maria ja muita naisia) oli kokoontunut yhteen tapansa mukaan ylähuoneeseen. Itse asiassa, pääsiäisen jälkeen he eivät olleet lakanneet kokoontumasta rukoilemaan, kuulemaan Kirjoituksia ja elämään keskinäisessä yhteydessä. He loivat apostolisen tradition, joka on jatkunut tähän päivään asti. Kristillinen seurakunta jatkaa kokoontumisestaan, ei vain Jerusalemissa, vaan ympäri maailmaa, kuulemaan Jumalan Sanaa, ravitsemaan itseään elämän leivällä ja elämään yhdessä Herran muistamisessa.

Helluntaipäivä oli opetuslapsille suuntaa antava siksi, mitä tapahtui niin ylähuoneessa kuin sen ulkopuolella. Apostolien teot kertovat että iltapäivän aikana ” yhtäkkiä kuului taivaalta kohahdus, kuin olisi käynyt raju tuulenpuuska, ja se täytti koko sen talon, jossa he olivat”. Tuulenpuuska oli kuin maanjäristys, joka tuntui ympäri Jerusalemiä. Se oli voimakkuudeltaan sellainen että ihmiset kerääntyivät sen keskukseen, talon eteen, nähdäkseen mitä oli tapahtumassa. Oli hyvin pian selvää, että kyseessä ei ollut tavallinen maanjäristys. Ei ollut sortuneita taloja eikä muuta sen kaltaista. Mutta kukaan ei pystynyt näkemään talon sisälle, miten siellä oli järjestyneet. Ylähuoneessa opetuslapset kokivat hyvin todellisen maanjäristyksen, jolla oli seurauksensa. ”He näkivät tulenlieskoja, kuin kieliä, jotka jakautuivat ja laskeutuivat itse kunkin päälle. He tulivat täyteen Pyhää Henkeä ja alkoivat puhua eri kielillä sitä mitä Henki antoi heille puhuttavaksi.” Tuo tapahtuma muutti kaikkien siellä olevien elämän perustuksia. Ehkä he muistivat mitä Jeesus oli kertonut heille taivaanseenastumisen yhteydessä: ”Pysykää siinä kaupungissa siihen asti kunnes teidät puetaan voimalla ylhäältä” – ja ”On parempi teille että minä menen pois, sillä jos en menisi pois, ei Puolustaja tule teidän luoksenne” (Joh 16:7). Tuo yhteisö tarvitsi helluntain. He tarvitsivat tapahtuman, joka muuttaisi perusteellisesti heidän sydämensä maanjäristyksen tavoin. He olivat ikään kuin suuren energian ympäröimiä, ja tulen kaltainen alkoi muuttaa heidän sisimpäänsä. Pelko muuttui rohkeudeksi, välinpitämättömyys muuttui välittämiseksi; mielen avaruus mursi kapeakatseisuuden ja rakkaus voitti itsekkyyden. Tämä oli ensimmäinen helluntai. Kristuksen Kirkko alkoi matkansa ihmiskunnan historiassa.

Sisäisellä maanjäristyksellä, joka oli muuttanut opetuslasten sydämet ja elämän, oli oleva myös ulkoisia seurauksia. Ovi, joka oli ollut lukittuna ”juutalaisten pelossa” viisikymmentä päivää, potkaistiin auki, eivätkä opetuslapset enää ajatelleet itseään ja elämäänsä, vaan alkoivat puhua kansanjoukolle, joka oli kokoontunut oven eteen. Pitkä ja yksityiskohtainen lista eri kansallisuuksista viittaa siihen, että koko maailma seisoi tuon oven edessä. Jeesuksen opetuslasten puhuessa, he kaikki kuuluivat heidän puheensa omalla kielellään. He sanoivat hämmästyksissään, ”Kuinka me sitten kuulemme kukin oman synnyinmaamme kieltä?” ja me kaikki kuulemme heidän julistavan omalla kielellämme Jumalan suuria tekoja.” Voisimme sanoa tämän olleen helluntain toinen ihme. Tuosta päivästä alkaen Herran Henki alkoi murtaa rajoja, joiden luultiin olevan murtamattomia. Rajoja, jotka painoivat alas paikoilleen jokaisen miehen ja naisen omaan pieneen elämänpiiriinsä. Ennen kaikkea, helluntaina päättyi Baabelin hajaannus.

Kertomus Baabelin tornista kertoo ihmisten yrityksestä rakentaa ainutlaatuinen kaupunki, jonka torni ylittäisi taivaisiin asti. Sen rakentaminen oli yksin heidän käsiensä työtä. Rakentajiensa ylpeys. Mutta ylpeys, joka yhdisti heidät toisiinsa, saakin yhtäkkiä ylivallan. He eivät enää pysty ymmärtämään toisiaan ja ihmiset hajaantuvat ympäri maailmaa (1 Ms 11:1-9). Baabelin tornin hajaannus on muinainen kertomus, mutta se kertoo meille edelleen tämän maailman tavallisista kansoista, jotka ovat usein jakaantuneet keskenään eri leireihin ja jumittuneet taisteluasemiinsa, painottaen enemmän sitä, mikä erottaa heidät toisistaan kuin sitä, mikä yhdistää. Jokainen kantaa suurta huolta omista henkilökohtaisista asioistaan välittämättä yhteisestä hyvästä. Helluntai päättää tämän kansojen Baabelin kauden, jossa taistellaan vain omien etujen puolesta.

Opetuslasten sydämiin vuodatettu Pyhä Henki aloittaa uuden aikakauden; yhteisön ja yhteyden aikakauden. Tämä aika ei tule ihmisistä, vaikka he siinä mukana ovatkin. Tämä aika ei ole meidän aikaansaannostamme, vaikka se panostamme vaatiikin. Tämä aikakausi tulee ylhäältä, Jumalalta.

Apostolien teot kertovat että tulenlieskoja, kuin kieliä, tulivat ylhäältä ja laskeutuivat itse kunkin päälle. Se oli rakkauden liekki, joka polttaa pois kaiken kärkevyyden ja välipitämättömyyden. Se oli evankeliumin kieli, joka rikkoo ihmisten tekevät raja-aidat, koskettaen heidän sydämiään niin että ne muuttuvat. Yhteyden ihme alkaa helluntaina, ylähuoneen sisäpuolen ja sen oven ulkopuolen välillä. Kirkko syntyy. Opetuslapset, täynnä Pyhää Henkeä, voittavat pelkonsa ja alkavat puhua. Jeesus oli sanonut: ”Kun Totuuden Henki tulee, hän johtaa teidät tuntemaan koko totuuden” (Joh 16:13). Pyhä Henki tuli, ja siitä päivästä alkaen hän ei ole lakannut ohjaamasta opetuslapsia tässä maailmassa. Yksinäisyys, hajaannus, ymmärtämättömyys, orpouden tunne ja hallitsematon väkivalta eivät ole enää ihmiskunnan vääjäämätön kohtalo, koska Henki on tullut ”uudistamaan maan kasvot” (Ps 104:30).

Kirjeessään galatalaisille apostoli Paavali kehottaa uskovia kulkemaan ”Hengen ohjaamina ... niin ette toteuta ... oman itsekkään luontonne haluja ... Lihan aikaansaannokset ovat selvästi nähtävissä. Niitä ovat siveettömyys, saastaisuus, irstaus, epäjumalien palveleminen, noituus, vihamielisyys, riidat, kiihkoilu, kiukku, juonittelu, eripuraisuus, lahkolaisuus, kateus, juomingit, remuaminen ja muu sellainen” (Gal 5:16-21). Ja Paavali lisää ”Hengen hedelmää taas ovat rakkaus, ilo, rauha, kärsivällisyys, ystävällisyys, hyvyys, uskollisuus, lempeys ja itsehillintä” (Gal 5:22). Maailma tarvitsee tällaisia hedelmiä. Helluntai on kirkon alku, mutta se on myös uuden maailman alku. Jopa nyt, uuden vuosituhannen alussa, maailma seisoo ovelta odottaen uutta helluntaita. Pyhä Henki on laskeutunut meidän päällemme, jotta me jättäisimme taakse oman pienuutemme ja kapeakatseisuutemme, ja todistaisimme Herran rakkaudesta – kommunikoisimme, välittäisimme sen maailmalle. Evankeliumin ”kielen” ja Hengen ”tulen” lahja on annettu myös meille, niin että kun kommunikoimme evankeliumin maailmalle, ihmissydämet voivat lämmetä ja tulla lähemmäs Herraa.